

campaña

novembre 2003 - número 29

segueix l'agenda 21

L'escola participa en el projecte

Durant el curs 2002-2003 l'Escola Cascas va acceptar la invitació que des de l'Ajuntament de Barcelona se li feia per tal de prendre part activa al Projecte "Agenda 21", un programa que es desenvoluparà durant 10 anys i que pretén la implicació dels centres educatius en l'ambició projecte planetari d'imaginar i construir un món millor i més sostenible, mitjançant la intervenció de cadascú al seu entorn més proper: en el cas dels nostres nois/noies, la seva escola.

És per això que l'octubre del 2003 la Direcció de l'Escola, juntament amb el delegat del curs superior, en representació de tots els alumnes, va signar al Consell de Cent de l'Ajuntament de Barcelona el "**compromís ciutadà per la sostenibilitat**". Amb la signatura d'aquest compromís l'Escola Cascas va triar implicar-se en un dels 10 objectius de l'Agenda: **la reducció de la producció de residus i el foment de la cultura de la reutilització i el reciclatge**, tot elaborant el seu propi pla d'acció per aconseguir-ho: minimitzar els residus, recollida selectiva, evitar embalatges superflus, reutilització de materials, etc.

Val a dir que els alumnes es van engrescar de seguida en la tasca de la recollida selectiva, i aviat el pati i les classes es van omplir de contenidors de colors per a la recollida dels diferents tipus de residus, com ja sabeu.

Al més de juny hi va haver l'acte de cloenda, amb la presència de la regidora de Medi Ambient, Imma Mayol, en el qual es van presentar les memòries del objectius aconseguits i que va servir també com a trobada d'intercanvi d'experiències per a totes les escoles signants de l'Acord. Un cop més el delegat de sisè, en nom de tots els alumnes de l'Escola, va rebre la felicitació dels responsables de l'Ajuntament per la feina feta envers la realització d'aquest projecte.

Enguany, l'Escola es torna a implicar en aquesta tasca, i una nova generació d'alumnes pren el protagonisme per tal de portar a terme el compromís de tots els alumnes amb el medi ambient.

Com va nèixer el projecte "agenda 21"?

L'any 1992, com a resposta a la crida de les Nacions Unides, va tenir lloc a Rio de Janeiro la Cimera de la Terra, per tal d'afrontar problemes que ens afecten a tots com a habitants del planeta:

l'exhauriment dels recursos i les desigualtats en la seva distribució; la contaminació, que posa en perill la salut de les persones, o la destrucció de la diversitat de la vida. Els estats participants van debatre estratègies per assolir un model de desenvolupament sostenible, que cobreixi les necessitats presents sense comprometre la capacitat de les generacions futures per satisfer-ne les seves,

[A G E N D A 2 1 B C N]

i varen acordar un pla de treball per al segle XXI: **L'Agenda 21**.

Per fer realitat aquest projecte planetari cal pensar globalment i actuar localment: "molts grans de sorra fan un desert". Per això es va fer una crida a totes les ciutats perquè elaboressin la seva pròpia Agenda 21 Local que traduís els objectius generals en actuacions concretes. El 9 de juliol del 2002 Barcelona va aprovar el **Compromís per la Sostenibilitat-Agenda 21** de Barcelona, amb l'objectiu de fer una ciutat més sostenible, eficient i racional en l'ús dels recursos i solidària en la distribució dels beneficis.

El document final consta de 10 grans objectius, amb 10 línies d'acció per avançar en cada un d'ells durant el període 2002-2012 i que són els següents:

1. Protegir els espais lliures i la biodiversitat i ampliar els espais verds urbans.
2. Defensar la ciutat compacta i diversa, amb un espai públic de qualitat.
3. Millorar la mobilitat i fer del carrer un entorn acollidor.
4. Assolir nivells òptims de qualitat ambiental i esdevenir una ciutat saludable.
5. Preservar els recursos naturals i promoure l'ús dels renovables.
6. Reduir la producció de residus i fomentar la cultura de la reutilització i el reciclatge.
7. Augmentar la cohesió social amb l'enfortiment dels mecanismes d'equitat i participació.
8. Potenciar l'activitat econòmica orientada cap a un desenvolupament sostenible.
9. Progressar en la cultura de la sostenibilitat mitjançant l'educació i la comunicació ambiental.
10. Reduir l'impacte de la ciutat sobre el planeta i promoure la cooperació internacional.

Us animem a fer vostre l'esperit de l'Acta de Compromís, que diu:

"Amb la signatura d'aquesta acta assumim la nostra corresponsabilitat en la construcció d'una Barcelona més sostenible, d'acord amb els objectius i línies d'acció recollits al Compromís Ciutadà per la Sostenibilitat - Agenda 21 de Barcelona.

A la vegada ens comprometem a treballar-hi activament i a fer públiques les accions concretes que configuren la nostra contribució".

● rafael castilla 5è

l'assumpció

Quan a l'inici d'aquest nou curs, el primer dia d'escola, vaig veure l'Assumpció a la seva classe acollint tranquil·lament els nens i nenes que l'any passat eren els seus alumnes, em va semblar la cosa més normal del món i vaig continuar la meua feina sense fer-ne més cas.

No va ser fins al cap d'una estona que, en tornar-hi a pensar, em vaig quedar ben sorpresa i vaig començar a barrinar... "Si 'oficialment' l'Assumpció ja està jubilada, com és que està a la classe...? No serà que al final s'ho ha repensat...? Potser sóc jo que m'he fet un bon embolic...?"

Tots aquests pensaments van ser molt ràpids. De seguida vaig fer-me càrrec de la situació. L'Assumpció estava actuant com ho havia fet sempre... Si el costum establert era que cada tutora rebés els alumnes del curs anterior per ajudar-los a retrobar-se, compartir les vivències de l'estiu o les últimes novetats de l'escola, ella no podia deixar de fer-ho.

Si també era costum acomiadar-se de cada un d'ells, acompanyar-los a la nova classe i presentar-los a la nova tutora, necessàriament en aquest cas també era imprescindible fer-ho.

Potser pels que no heu tingut l'oportunitat de conèixer prou bé l'Assumpció aquesta anècdota pot resultar-vos significativa. Convindreu, però, els que com jo heu compartit moltes hores de feina i d'amistat amb ella, que aquesta és una forma d'actuar molt característica i que d'alguna forma defineix una de les seves principals virtuts com a mestra: la responsabilitat. També estic convençuda que els que la coneixeu bé com jo sabeu que no li agradaria gens que aprofités aquesta oportunitat per explicar-vos totes les virtuts o qualitats que han orientat la seva vida professional i l'agraïment que, per tants anys de dedicació i per tants esforços, com a escola li devem. No crec equivocar-me quan penso que el que l'Assumpció realment desitja en aquests moments és que tots nosaltres, famílies i nois i noies de l'escola, seguim comptant amb ella i considerant-la com el que, malgrat la nova situació, segueix sent, és a dir, com una mestra més de l'Escola Cascas.

● roser Pérez equip directiu escola cascas

la bressola

un oasi al desert

L'any 2000 va fer 300 anys que als territoris del nord de Catalunya annexats a França, el rei Lluís XIV va prohibir el català mitjançant un edicte. El 1976 La Bressola, associació per a l'educació i la cultura catalanes dels infants, va crear la primera escola catalana de la Catalunya Nord.

Què és La Bressola

L'associació La Bressola es va constituir oficialment el 19 de maig de 1976, i la primera escola va obrir les portes al setembre del mateix any.

El seu propòsit, ahir com avui, ha estat l'educació en català dels infants de la Catalunya Nord, dret que el govern de l'Estat francès no garanteix plenament. L'enfocament pedagògic de les escoles La Bressola, que tenen una clara vocació de servei públic, es fonamenta en la immersió lingüística en català, amb l'objectiu, plenament aconseguit, que en acabar l'educació primària els alumnes dominin a la perfecció ambdues llengües: català i francès.

Aquest repte, aquest somni, ha anat prenent cos i les escoles catalanes han crescut; centenars de nens i nenes han passat per La Bressola, saben parlar català, francès i aprenen fàcilment les altres llengües. Enguany s'ha inaugurat el primer centre de secundària i això és una fita que marcarà el futur més immediat de La Bressola.

Hi ha moltes demandes que no es poden cobrir (el 40% dels pares han manifestat el desig d'escolaritzar els seus fills en català). La raó és que no hi ha prou diners per cobrir totes les demandes. El manteniment i l'expansió de l'Escola Bressola depèn de les aportacions econòmiques i ajut moral de particulars, però La Bressola sempre ha sabut mantenir la seva independència i filosofia davant de l'Estat francès. Hi ha una demanda cada vegada més

important de les famílies, amb llistes d'espera i amb la intenció de mares i pares d'alumnes que volen continuar amb la secundària.

La llei francesa preveu que, quan una escola fa 5 anys que funciona, passi a ser mantinguda per l'Estat. Això vol dir que, amb el pressupost actual, en pocs anys es podrà obrir algun centre escolar més. Amb tot, s'està molt lluny de poder cobrir totes les demandes.

Cal parlar català per portar el fills o filles a La Bressola?

No, i això no impedeix que els alumnes l'aprenquin molt fàcilment.

Qui pot inscriure els fills a La Bressola?

Tots els que viuen a la Catalunya Nord, sigui quin sigui llur origen. La Bressola és oberta a tots els que volen donar una educació catalana a llurs fills, sense cap distinció ni social, ni professional, filosòfica, religiosa o política.

la primera aula de La Bressola el 1976

Els 8 centres de La Bressola

7 centres maternals i de primària:

- Escola Sant Galdric. Perpinyà
- Escola El Vernet. Perpinyà
- Escola de Nyils. Nyils
- Escola de Prada. Prada
- Escola del Soler. El Soler
- Escola Sant Esteve. Sant Esteve del Monestir
- Escola de Càldegues. Càldegues (La Guingueta)
- El Soler. Rosselló

1 centre de Secundària:

- El Soler. Rosselló

L'ajut exterior.

Associació d'Amics de La Bressola

L'associació "Amics de La Bressola" existeix des de l'any 1980 quan, des de Barcelona, en Francesc Ferrer i Gironès, aleshores senador, així com altres amics, va fer campanyes d'adhesions per canalitzar els ajuts cap a La Bressola. L'any 1986, amb motiu del desè aniversari dels "Amics de La Bressola", l'entitat va ser oficialment legalitzada com a associació per la Generalitat de Catalunya.

Amb centenars de socis, xerrades arreu del país i molts ajuntaments dels països catalans adherits, aquestes campanyes van permetre a La Bressola de sobreviure en un moment en què l'actitud de l'Estat francès era encara molt més tancada que actualment.

Per afavorir i canalitzar l'ajut d'empreses privades, enguany els "Amics de La Bressola" i La Bressola han constituït la "Fundació La Bressola".

Cronologia de la dura travessia del desert

1976. Data de la creació de La Bressola. L'Estat francès, com totes les altres institucions franceses, ignora completament l'existència d'escoles catalanes.

1982. Per primera vegada l'Estat ajuda La Bressola amb una subvenció de 100.000 FF.

1983. La Bressola és rebuda al Ministeri d'Educació.

La proposta de 50% en francès i 50% en llengua "regional" va ser rebutjada pel conjunt de les escoles. Finalment es va adoptar la idea d'un bilingüisme dels nins al final del cicle primari.

L'Estat es compromet a pagar el 50% del salari dels mestres, dels quals reconeix el títol.

1985. El cap de gabinet del ministre d'Educació fa una proposta

d'integració al servei públic d'educació i La Bressola es veu obligada a acceptar les condicions imposades pel ministeri, i l'apartat de la llei de finances que preveu el pagament dels mestres de La Bressola és anul·lat pel Consell Constitucional.

1986. El Ministeri proposa la integració dels mestres

com a suplents de l'educació nacional i la integració de les escoles de La Bressola al servei públic francès d'educació.

La Bressola accepta la proposta. Després de les eleccions, el nou govern, amb Jacques Chirac com a primer ministre, no aplica els compromisos del govern anterior.

Proposa contractes d'associació amb la condició que La Bressola ensenyi com a mínim 50% en llengua francesa.

La Bressola, considerant que es tracta d'una pressió per fer desaparèixer les escoles catalanes, no accepta la proposta. El Ministeri suprimeix totes les subvencions.

La Bressola, havent perdut les subvencions, es veu obligada a acomiadar els seus mestres, que li han indicat que, per respecte als alumnes i per consciència professional, continuaran ensenyant tot i cobrant de l'atur. Malgrat la il·legalitat, el Ministeri no gosa perseguir ni La Bressola ni els mestres.

Durant dos anys La Bressola s'haurà de mantenir amb mestres treballant tot i cobrar l'atur i gràcies a la solidaritat creixent dels "Amics de La Bressola".

1988. El govern torna a La Bressola les subvencions que abans havia suprimit.

1990. Es signa, amb el ministre d'Educació, un conveni que preveu el pagament dels mestres com a suplents. El conveni preveu un bilingüisme dels alumnes al final del cicle primari.

1993. El conveni signat és renovat i ampliat.

1995. Es signa, amb el ministre d'Educació del nou govern, un protocol d'acord que integra les escoles de La Bressola acceptant el català com a llengua vehicular de l'ensenyament.

Cada escola de més de 5 anys signa un contracte d'associació amb l'Estat. Aquests acords són els que estan en vigor actualment.

Una dura travessia, però cal que La Bressola sigui quelcom més que un oasi, i mantingui el seu principal objectiu: l'escolarització en català a la Catalunya Nord, perquè més infants puguin aprendre en la seva llengua pròpia.

Més informació:

www.bressola.com

bressola@escoltes.org

Amics de La Bressola

Mare de Déu del Pilar, 18, baixos

08003 Barcelona

T. 932 689 110

Informació complementària

Diari AVUI, 11 de març 2000

Diari AVUI, 20 de gener 2001

• joan bramona p5 i 2n

els nens i la seguretat viària

La necessitat de protecció

Quan viatgen en cotxe, els nens menors de 12 anys han d'utilitzar un sistema de retenció adequat. Amb tot, un de cada dos nens no porta la protecció adient. Almenys, això és el que es desprèn de un estudi elaborat conjuntament per Play (fabricant de cadiretes per a l'automòbil) i el Servei Català de Trànsit. Aquesta dada és preocupant, i ens alerta sobre la necessitat de fer conscients els pares d'una trista realitat: la mortalitat infantil a les carreteres.

Aquest informe demostra, per exemple, que l'ús de dispositius de retenció infantil disminueix a mesura que augmenta el nombre de persones que viatgen al vehicle. En efecte, tots en vist alguna vegada com els nens acaben en braços dels adults, "encastats" al seient del darrere sense cap tipus de subjecció; fins i tot se'n veuen a les zones de càrrega de furgonetes i d'altres vehicles de gran capacitat quan s'incrementa el nombre de passatgers.

Aquestes dades revelen la negligència o la falta de coneixement de les normes de seguretat vial per part dels pares. Amb l'objectiu de pal·liar aquesta situació i, sobretot, de reduir la sinistralitat, la Unió Europea està desenvolupant línies d'actuació en tot el continent. La idea és que les morts a les carreteres disminueixin d'un 50 % al 2010. També la Generalitat i el Govern central treballen per assolir aquest objectiu que, sens dubte, pot complir-se mitjançant la prevenció i la informació.

● antònia dueñas p4 i 2n

per què explicar

contes populars als infants?

En el món de l'educació hi ha un gran acord en la importància d'explicar contes als nens i nenes. És una activitat que proporciona patrons per parlar millor, per fer preguntes, per respondre, per expressar sentiments, i també ajuda que els nens parlin tot repetint la història i els diàlegs de la història.

En el títol he posat contes populars, no qualsevol tipus de conte. Què aporten a més a més aquests contes que han resistit el pas del temps i s'expliquen de generació en generació? Evidentment tenen totes les bondats abans explicades però caldria afegir-n'hi una: els contes populars representen emocions i sentiments que els nens i les nenes experimenten en créixer i els envien un missatge d'optimisme ja que l'heroi o heroïna sempre venen el problema que se'ls planteja en la història.

Quins són els problemes dels nostres fills i filles? Anomenem-ne alguns: rivalitat fraterna, renunciar a dependències de la infantesa per poder-se fer grans, reconèixer que són massa petits per a segons quines coses, poder-se autovalorar malgrat la contradicció anterior, la por a ser abandonats o a no ser estimats, la por a la mort (d'animals domèstics, avis o besavis...), etc.

Tot això els nostres fills i filles no ho pensen amb paraules sinó que són sentiments que experimenten: sentiments d'inferioritat respecte els més grans, i sentiments d'impotència respecte la rivalitat fraterna... Podríem dir que ells i elles no són conscients del que els passa i no ho poden pensar. Aquí és on entra la funció del conte popular: expliquen als infants que la lluita contra serioses dificultats de la vida és inevitable perquè forma part de l'existència humana, però que si enfrontem aquestes lluites i no fugim, arribarem a vèncer els obstacles i obtindrem la victòria.

Els contes populars solen plantejar de manera concreta i senzill un problema existencial. El bé i el mal hi són presents de manera clara i representats per personatges concrets. Simplifica les situacions, els personatges són clarament bons o dolents, beneïts o llestos, macos o llestos, i tots els personatges són típics. Aquesta simplificació amb caràcters totalment oposats ajuden al nen a entendre les diferències i a escollir amb quin personatge del conte identificar-se. Aquesta identificació amb l'heroi permet al nen la fantasia que les dificultats acabaran si les afronta sense rendir-se.

Per exemple, les històries on el germà petit és tingut per beneït i al final aconsegueix el regne del seu pare perquè aconsegueix superar les proves que s'havien posat li envia un missatge d'optimisme i de lluita davant les limitacions que té en el moment actual. Als contes *Les tres plomes* i *La flor romanial* se'n veuen exemples. O també les històries de noies bones que estan sotmeses a malvades madrastreres que finalment són castigades per la seva dolenteria (*Blancaneus*, *La Ventafoç*...). La identificació tant pot ser per a nens com per a nenes; en qualsevol cas, no importa el sexe del protagonista.

En els contes populars els herois i les heroïnes han de passar cert temps sols enfrontant-se al perill i ajudant-se de les seves creences, sense cap suport extern.

Aquesta és la situació que els infants experimenten sovint: sols amb la seva gelosia, sols amb la por que no els estimin per aquests sentiments "dolents" que tenen, sols amb la seva ràbia per no sortir-se'n amb la seva, etc. I realment són vivències que han d'anar elaborant ells mateixos. Com a pares podem oferir-los els contes populars, el nostre amor i la nostra companyia; però ells han de recórrer el seu camí intern de creixement personal que inclou els límits que la vida va imposant. No serveix de gran cosa explicar-li al nen què li passa perquè ell no ho sap en paraules sinó en sentiments i sensacions i difícilment ens entendrà. Més val donar-li molts contes populars amb diferents herois i problemàtiques perquè ell agafi el que més li convingui de cada història.

Si sabem que explicant contes populars estem alimentant la vida interior dels nostres fills, ben segur que ens farà menys mandra posar-nos-hi i que entendrem millor perquè ens demanen la repetició d'un conte una i una altra vegada: algun missatge interessant hi ha en aquest conte per al seu moment personal. Amb la repetició arriben a fer-se seu allò que necessiten, fins que un altre conte atreu el seu interès.

Per a més informació podeu llegir alguns llibres: Sara C. Bryant, *Com explicar contes*, Ed. La Llar del Llibre; Bruno Bettelheim, *Psicoanàlisi de los cuentos de hadas*, Ed. Crítica

● antònia m. maura p5

la recepta

hummus o puré de cigrons

Per fer aquest puré de cigrons necessitem com a ingredients bàsics els cigrons, una batedora, i tahina, que és el puré o crema de sèsam, que podem substituir per oli d'oliva o altres olis, si no disposem de tahina. S'hi afegeix també all, sal i llimona al gust de cadascú. És un plat de fàcil i ràpida elaboració, un cop tenim els cigrons cuits, i és molt nutritiu!

Quantitats aproximades per a quatre persones:

- 1/2 quilo de cigrons cuits (els cigrons que ens han quedat durs per una mala cocció són els candidats perfectes)
- 1 o 2 grans d'all
- el suc d'una llimona

- tres o quatre cullerades soperes de tahina
- aigua (si cal)
- sal

Agafem els cigrons i els altres ingredients i ho batem tot per aconseguir un puré amb la textura adequada. Si ens queda massa espès, hi afegim l'aigua poc a poc mentre batem el puré. Si ens queda massa líquid, ho espessim amb més cigrons i tahina.

Per servir-lo, estenem l'hummus en un plat i ho decoram amb un raig d'oli d'oliva, julivert, comí en pols, tres o quatre cigrons cuits... al gust i creativitat de cadascú. També podem posar-hi una mica de pebre vermell dolç per donar un toc de color i d'aroma.

L'hummus és un plat tradicional de l'Orient Mitjà, on es menja habitualment. Des d'allà s'ha estès arreu del món i, també, a la nostra ciutat. És un plat que podem degustar, per exemple, en els restaurants libanesos.

L'hummus ens pot servir d'acompanyament de qualsevol dels nostres plats tradicionals, substituint, per exemple, l'habitual puré de patates. Així, des de casa, ens apropem a les tradicions culinàries d'altres cultures i ens enriqueix de la seva aportació gastronòmica.

Per la seva textura, els llegums cuits (en general) van d'allò més bé per preparar purés, cremes o sopes. I és una bona manera d'introduir-los a la nostra dieta!

● joan datzira / mercè sallas 1r i 3r

reflexologia

Derivada dels mètodes de massatge en els peus utilitzats en algunes societats antigues, la reflexologia, com la coneixem actualment, es popularitzà al segle XX. Consisteix a aplicar pressió sobre zones d'energia específiques de peus i mans d'una persona per tal de determinar i tractar problemes de salut. Si el flux d'una zona està bloquejat o desequilibrat, podria afectar la part del cos amb què es relaciona l'àrea reflexa.

El tractament reflexològic es basa en la idea que el cos humà té una energia natural que, si flueix lliurement i fàcilment a través del cos, ajuda a mantenir una salut òptima i n'afavoreix la curació.

Es reflecteix tot l'organisme als peus?

Pràcticament tots els òrgans o parts anatòmiques que constitueixen el cos humà poden reflectir-se als peus, encara que les extremitats (braços i cames) ho fan amb major dificultat. El nostre cos es reflecteix als dos peus. Un representa únicament la meitat longitudinal d'una persona. No hem d'oblidar, doncs, d'explorar

detingudament i correcta ambdós peus abans d'emetre un possible diagnòstic.

Enfocament ortodox

Quan ens sentim malalts, sovint acudim a una farmàcia o fem ús d'un medicament receptat per un metge. Encara que aquests mètodes alleugen els símptomes, no tracten els problemes que els ocasionen.

Enfocament holístic

En oposició a aquest enfocament, el reflexòleg considera la persona com a individu, i en planificar el tractament té en compte tots els factors que contribueixen a la manca de bona salut: es forma una visió de conjunt a partir del que el pacient li explica, a més de la informació sobre les àrees amb problemes específics que percep mitjançant el contacte amb les àrees reflexes corresponents de peus i mans.

La reflexologia no pretén "curar" una malaltia, sinó que mira d'habilitar el

cos i la ment per recuperar un flux energètic equilibrat i per estimular els nostres mateixos processos de guariment naturals. Malgrat tot, seria esperar massa que el cos es curi a si mateix si se'l maltracta contínuament. Per gaudir de bona salut, el cos necessita una alimentació i exercici adequats i una exposició mínima a la contaminació mediambiental.

Considero que tota la medicina no convencional o teràpies naturals no han de substituir la medicina general sinó que ha de considerar-s'hi com una alternativa.

En aquesta societat que avança tan de pressa, hem d'aturar-nos en algun moment del dia i escoltar les nostres necessitats; el cos i la ment no han d'anar separats: som un tot. El dolor corporal pot ser un avís que alguna cosa passa a la nostra vida i cal que hi pensem atenció.

● joana alcántara 4t

reis 2003

Atenció!!! A qui pugui interessar... mares, pares, nens, nenes, tiets, avis, àvies...

Des de l'**Orient Llunyà** ens ha arribat un avís (tot i el mal rotlle que hi ha allà) que ens envien a l'**Escola Casas** uns **carters** de part de... (ara no recordo quins **Reis**) per recollir unes **cartes**, això sí, plenes d'il·lusió.

Han donat una data molt concreta: el dissabte **13 de desembre a les 17 h** (aproximadament).

Està clar que haurem de ser-hi quan vinguin. Que lleig si vénen i no troben ningú... **Ja està!** Farem una mica de "festeta" de benvinguda, amb quatre coses de picar, beguda i música.

Vindreu, oi? Els petits segur que sí, i algú els hi haurà de portar...

Esperem a tothom!!!

● junta de l'ampa escola casas

miquel martí i pol

Roda de Ter, 1929-2003

un espai per al record

Poema de tot l'any

Aquest poema de tot l'any és una endevinalla, ningú no sap de quin any és i, si algú ho sap, s'ho calla.

És d'aquest any?, de l'any passat?, de l'any vinent tal volta?, és d'un any digne i assenyat o d'un any poca-solta?

Potser no cal saber-ne res, o no saber-ne massa, i vigilar on cau el pes quan fem alguna passa,

perquè del temps, el que se'n sap és que no té mesura i que jugar-hi és com jugar amb una criatura

que, tant si plora com si riu, segur que no ens enganya i que, per més que fem el viu, al capdavall ens guanya.

Aquest poema de tot l'any és un poema lliure, si ens el prenem amb prou afany ens pot ajudar a viure.

● miquel martí i pol

ampa, assemblea general

06-11-2003

El dijous dia 6 de novembre, es va celebrar l'assemblea general de l'**ampa**, en la qual es van presentar les activitats a realitzar durant el curs actual, i també es va presentar i aprovar l'estat econòmic de comptes. També es va parlar de l'adhesió des de l'**ampa** al projecte Agenda 21 que l'escola està duent a terme i de

la col·laboració rebuda per programar accions d'estalvi d'energia dins l'escola i per demanar a l'Ajuntament el desenvolupament d'un programa d'energia solar per aplicar a la nostra escola.

Cal agrair la nombrosa presència de mares i pares de l'escola, i molt especialment de les classes de **p3 i p4**,

el quals van mostrar molt interès a col·laborar en les diferents activitats que es duran a terme durant aquest any.

Moltes gràcies a tots plegats per engrescar-vos i implicar-vos en l'escola i en l'educació dels vostres fills i filles.

● junta de l'ampa escola casas

col·laboradors d'aquest número

· jona alcántara · joan datzira
· rafael castilla · roser Pérez
· isabel cerón · mercè sallas

fotografies

· joseph kaplan
· la bressola

il·lustracions

· guillem groc

coordinació

antonia dueñas, joan bramona i antònia m. maura

correcció

antonia dueñas

disseny gràfic joan bramona

● llegiu els anteriors números de *campana* al web:

<http://www.bcn.es/escolacasas/>

campana

novembre 2003 - número 29

campana és un butlletí informatiu realitzat per les mares, pares, alumnes i mestres de l'escola casas

ampa
escola casas

escola casas
st. joan de malta, 44
08018 Barcelona
T. 933 00 42 65
<http://bcn.es/escolacasas>